

LBRIS

We know
books

SANDRA KLOCKE

Lili și oul
de dragon

Ilustrații de Franziska Harvey
Traducere de Mircea Dragoman

Editura Nomina

Titlul în original: *Lilli und das Drachenei*

Copyright © 2015 Bastei Lübbe AG, Köln

Ilustrații: Franziska Harvey

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**Klocke, Sandra****Lili și oul de dragon** / Sandra Klocke ; il. de Franziska Harvey ;

trad. de Mircea Dragoman. - Pitești : Nomina, 2025

ISBN 978-606-535-999-4

I. Harvey, Franziska (il.)

II. Dragoman, Mircea (trad.)

821.112.2

087.5

Tipărit la:

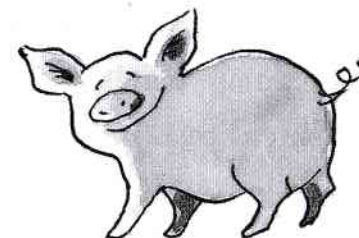
BOOKART
PRINTING

Copyright © Editura Nomina, 2019, 2025

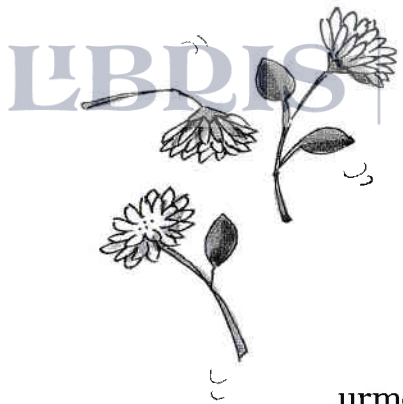
Toate drepturile aparțin Editurii Nomina

Reproducerea totală sau parțială fără acordul editorului
intră sub incidența legii 8/1996.

Lili găsește ceva ce nici măcar nu a căutat

Afară se însera deja. În magazinul de magie, Lili stătea pe o canapea mare și o hrănea pe Ida cu bombo-
nele colorate de ciocolată. Magazinul era o micuță
prăvălie care îi aparținea lui Theo, prietenul mamei
lui Lili, iar Ida era o purcelușă vorbitoare, singurul
exemplar existent în întreaga lume.

Lili avea 9 ani, părul castaniu și lung, care îi cădea în bucle mari peste umeri. Fața îi era acoperită de pistrii, de parcă un gândăcel s-ar fi plimbat peste ea lăsând urmele piciorușelor sale.

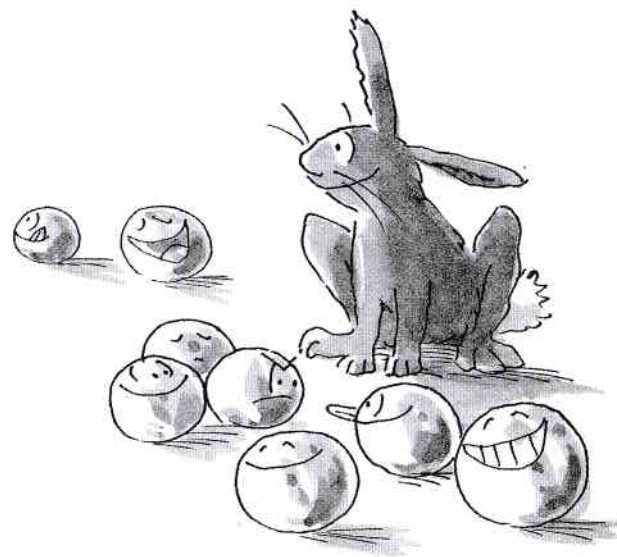
Lili era în fiecare dimineață cumplit de obosită, dar seara era întotdeauna trează. Se pieptăna numai atunci când insista mama ei și purta haine foarte colorate. Lui Lili îi plăceau: guma de mestecat cu aromă de căpșuni, vacanța de vară și budinca de vanilie. În schimb, nu putea să sufere temele pentru acasă și nici pe profesoara de matematică.

Dar cel mai mult lui Lili îi plăcea prăvălioara din Ulița Turtei Dulci, unde Theo vindea accesorii pentru numerele de vrăjitorie: de la spray antililieci până la prafuri care dădeau mâncărimi pe limbă. Theo nu-i spunea niciodată să-și facă temele pentru acasă. La el putea face tot ce voia ea.

Lili își petrecea multe ore în magazinul de magie, care era mai palpitant decât oricare parc de aventuri. Aici exista o trambulină, care la fiecare săritură

arunca în aer flori de plastic colorate și un căluț de legănat care necheza. Și tot aici se putea juca cu Arthur. Arthur era un iepuraș, care încă nu-și găsisese de lucru ca asistent de magician, pentru că cei mai mulți dintre spectatori voiau să vadă cum din pălărie sunt scoși iepurași albi și nu iepuri de câmp maro, așa cum era el. Din acest motiv, Arthur locuia acum în prăvălia de magie a lui Theo. Cel mai mult îi plăcea când Lili îl mângâia pe blăniță.

Uneori Lili era vizitată de Max, cel mai bun prieten al ei, și exersau împreună trucuri de magie sau jucau *Nu te supăra frate*.

We know
books

În acest moment, Lili încerca să o învețe pe Ida câteva trucuri de magie.

— Acum, spuse ea, eu arunc bombonica de ciocolată, tu o prinzi cu nasul, o mai arunci încă o dată în sus și apoi o prinzi cu gura.

— Ne-am porcînțeles! grohăi Ida.

Din spate se auzi fluieratul unui ceainic care aruncă în același timp abur și câteva cuburi de zahăr prin cameră.

Lili pescui o bombonică de culoare roz din pachetul și o aruncă direct spre nasul Idei. Purcelușa urmări bombonica zburătoare cu privirea, ridică în ultima secundă puțin capul și deschise botul larg. Bombonica de ciocolată ateriză exact pe limba Idei — fără nicio săritură.

— Greșit! se plânse Lili în timp ce purcelușa mes-
teca satisfăcută. Foarte greșit!

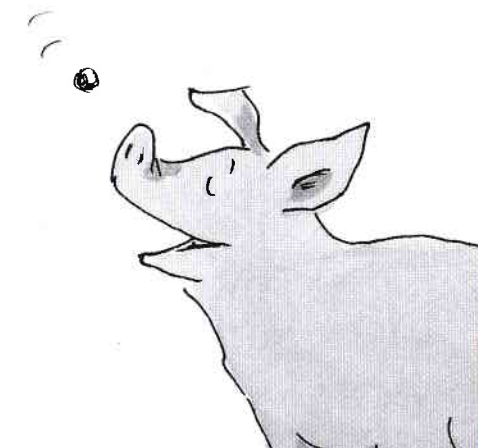
Era exact ora patru după-amiaza. Un mic crocodil se ivi din ceasul cu cuc și scoase de patru ori limba în direcția lui Lili.

Theo își târșâia picioarele alene prin prăvălie. O duzină de bile din cristal se rostogoleau de colo până colo pe podea și săriră, chicotind, la o parte, când trecu pe lângă ele. El privi plin de milă încercările lui Lili.

— Nu cred că o să iasă ceva din asta, spuse el apoi. De câțiva ani încerc să o învăț pe Ida câteva numere de magie, dar până acum a refuzat cu îndârjire.

Înainte de a-l întâlni pe Theo, Ida locuise în parcul municipal și păstrase distanța față de celelalte animale care se aflau pe acolo, inclusiv față de iepuri și de cârțițe. Și mai ales, față de oameni.

Într-o zi, Theo trecu prin parc, cu un coș mare într-o mână, pentru a culege ciuperci. În schimb, a găsit-o numai pe Ida.

Aceasta îi miroșise pantofii, aruncase o privire critică asupra părului său, se fâșlăise pe jos de râs și îl urmărise până acasă. Acolo a cerut o farfurie cu spaghetti și a ocupat singurul pat din toată casa. Și acolo a rămas!

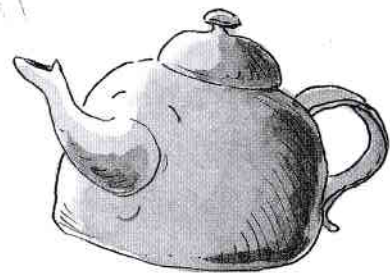
— Până acum nu m-ai mituit niciodată cu dulciuri, a răspuns purcelușa plescăind.

Apoi s-a întors din nou către Lili.

— Acum mi-ar plăcea câteva rădăcini, spuse ea.

— Țstea se găsec afară, în pădure.

Lili aruncă o privire pe fereastră și oftă încetișor. Nu avea niciun chef să caute mâncare pentru purcei printre copaci, dar era nevoită să-i facă pe plac Idei din cauza Benitei.

Benita și Lili erau colege de clasă, dar nu se puteau suporta. Benita era fiica directorului de la grădina zoologică și era mai înaltă cu un cap decât Lili. Locuia la grădina zoologică, într-o casă mare, chiar lângă cușca maimuțelor. Acolo dădea o petrecere în fiecare an, de ziua ei. Se lăuda așa de mult, încât pe toți copiii îi apucau durerile de burtă din cauza invidiei.

Oaspeții ei puteau să călărească elefanți și cămile, puteau mânca vată de zahăr și popcorn, puteau hrăni ratonii și se puteau holba la crocodili, până ajungeau să creadă că trăiseră cea mai frumoasă și mai interesantă zi din viața lor.

În comparație, petrecerile aniversare ale lui Lili, unde se jucau cu ghirlande, care arătau ca niște șerpi, dar nu erau șerpi adevărați, erau cu mult mai plictisitoare.

— Ce păcat că nu ai urși polari, spunea Benita întotdeauna când copiii se adunau pentru un joc cu linguri, în timpul căruia căutau cu ochii închiși diverse surprize. Mare păcat! Nu ai nici leneși, după cum văd. Și nici măcar un cimpanzeu, nu-i așa?

În ultimii ani Lili se obișnuise ca în astfel de momente să zâmbească cu dinții strânși, în timp ce

în interior fierbea. De această dată intenționa să le-o prezinte prietenelor ei pe Ida: singura purcică din lume care nu numai că putea să prindă bomboane de ciocolată, dar știa și să cânte din codița sa îmbârli-gată! Cel puțin o versiune foarte lentă a melodiei *Cei trei purceluși*.

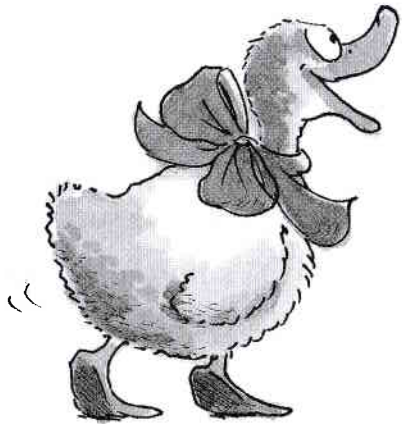
Din nefericire pentru astfel de spectacole, era necesar ca Ida să fie binedispusă și ea era binedispusă numai când avea stomacul plin.

Așa că, Lili se târî din casă mormăind și aproape că se împiedică de Mathilda, rățușca de culoare roz a lui Theo. La prima vedere părea că Mathilda este din pluș.

În realitate, Mathilda se prefăcea doar că doarme și îi ciupea pe toți cei care treceau pe lângă ea.

— Mac-mac! țipă rața sonor și se întinse după Lili.

Din fericire, aceasta a fost mai rapidă și a tras repede ușa, înainte ca următorul cub de zahăr aruncat de ceainic să se lovească de ea.

Magazinul de magie se afla chiar la marginea pădu-rii, la o aruncătură de băț de rădăcinile pe care Ida le iubea atât de mult. Lili se strecură printre tufișuri și hățișuri, peste mușchi și ciuperci, printre brazi și molizi, până când, brusc, descoperi ceva. Se opri curioasă din drumul ei. Nu era nici rădăcină, dar nici nu erau ace de pin. Nu era ceva ce se putea găsi în mod obișnuit într-o pădure. Era... era un ou. Un ou mare. Mult mai mare decât un ou de găină. Da, era chiar mai mare decât un ou de struț! Era de culoare roz, cu multe puncte mici și aurii, și strălucea în ultimele raze ale soarelui care se îndrepta spre apus.

Lili se așeză în genunchi și îl mângâie cu precauție. Suprafața era netedă și rece, ca a unei pietre. Ciocăni cu multă grijă.

— Este ceva înăuntru? întrebă ea șoptit, dar nu răspunse nimeni. Timp de câteva secunde Lili nu știu ce să facă cu chestia aia ciudată. Apoi ridică oul cu multă grijă. Cu pași egali îl purtă până la prăvălia de magie și îl așeză încet pe podea.

— Theo! strigă ea. Theo! Hai să vezi ce am găsit!

Theo tocmai încerca să-și adune bilele de cristal, care se rostogoleau peste tot prin magazin. Alergând nebunește în zigzag, el încerca să le prindă.

— Flori de năsturei! răspunse el fără să arunce nici măcar o privire către Lili.

Apoi se aruncă pe burtă pe podea și pescui cu umbrela o bilă de cristal care se ascunsesese sub un fotoliu. Celelalte bile îl priviră și pufniră în râs.

— Nu, răspunse Lili fără suflare.

— O mănușă?

— Nici asta.

Una dintre bilele de cristal sărise pe fotoliu și țopăia acolo, plină de entuziasm, așa încât materialul de umplutură al piesei de mobilier începuse să-i cadă lui Theo în păr de parcă ar fi nins.

— Important este că nu e un purcel, spuse el. Purcelușii ne fac numai probleme, poți să mă crezi. Și bilele de cristal la fel.

— Nu este nicio bilă de cristal și niciun purcel, răspunse Lili, dar poate e un alt fel de animal. Un animal într-un ou. Ia uită-te!

În sfârșit, Theo își întoarse privirea către ea și, de spaimă, scăpă umbrela din mână.

— Doamne Dumnezeule!
bâigui el.

